

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121361450
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121361450.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: I. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, XXX XX U., o zaplatenie 5.116,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/29/2021-157 zo dňa 09. septembra 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.754,12 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.754,12 Eur od 13.10.2020 do zaplatenia, ktoré jej povolil uhradiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- Eur, splatných vždy k poslednému dňu toho-ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného zaplatenia, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej z nich (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 7,66 % (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že podaná žaloba voči žalovanej je čiastočne dôvodná. V prvom rade konštatoval danosť aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (aplikujúc ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách) a nepremičanie nároku žalobcu (§ 54a Občianskeho zákonníka). Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu, U. U., a.s., uzavrel so žalovanou dňa 30.08.2016 platnú zmluvu o splátkovom úvere č. 5115983275, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 6.000,- Eur s fixnou úrokovou sadzbou 16,90 % ročne, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť v 96 pravidelných mesačných splátkach po 120,48 Eur, pričom každá splátka sa mala stať splatnou v 20. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka bola splatná dňa 20.10.2016, konečná splatnosť mala nastať dňa 20.09.2024. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 19,85 %. Celková čiastka spojená s úverom bola uvedená vo výške 11.564,02 Eur. V časti poplatkov bol v zmluve uvedený poplatok za poistenie k úveru 4,07 Eur mesačne, splatný v termíne a periodicite splátky úveru. Vo vzťahu k tomuto poplatku uviedol, že žalobca na základe výzvy súdu v doplnenej žalobe poukazyval na samotnú zmluvu ako právny titul a sadzobník, ktoré mala žalovaná vlastnoručne podpísať a vyjadriť tak s ich obsahom súhlas. Poistnú zmluvu žalobca nepredložil. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo preukázané platné uzavretie poistnej zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 788 a nasl.). Zo zmluvy o úvere totiž nevyplýva, že

veriteľ mal i postavenie poisťovateľa, nevyplývajú z nej ani náležitosti poisťovej zmluvy (§ 788 ods. 2 OZ) a neboli pripojené ani poisťné podmienky. Žalovaná bez pochyb teda nevedela, na aký účel, komu malo byť poistenie plnené, kto mal byť poisťovateľom, pre aké prípady mal žalovanej plniť, v akom rozsahu a podobne. Uvedené bolo nevyhnutné vyhodnotiť v neprospech (poznámka odvolacieho súdu: z kontextu vyplýva, že súd mal na mysli „v prospech“) spotrebiteľa - žalovanej. Názov „poplatok“ tento nedostatok nemôže zhojiť. Účel je zrejmý, a to poistenie. Poplatok mal mať teda reálne povahu poisťného. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na to, že zo zmluvy zároveň nevyplýva pre žalovanú možnosť úver nepoistiť, teda žalovaná nemala ani možnosť výberu. Ak zmluva odkazuje na jej súhlas s poistením a zo zmluvy nevyplýva možnosť voľby poistenia (áno alebo nie), hoc je súhlas na samostatnej listine (no nepodpísanej spotrebiteľom), je potrebné to posúdiť v neprospech (poznámka odvolacieho súdu: z kontextu vyplýva, že súd mal na mysli „v prospech“) spotrebiteľa, nakoľko zmluva je predtlačou, formulárovou, vopred pripravenou, v ktorej je uvedený už len samotný poplatok za poistenie. Žalobca ani na výzvu súdu netvrdil a nepreukázal osobitné dojednanie poisťného. Nepredložil úverové zmluvné podmienky, ktoré by boli stranami osobitne podpísané, z ktorých by predmetná splátka poisťného vyplývala. Bez podpísania sa úverové zmluvné podmienky nestávajú súčasťou zmluvy, preto nároky v nich zakotvené nie je možné priznať. Podľa názoru prvoinštančného súdu nebolo preto možné automaticky prijať tvrdenia žalobcu, že poistenie bolo fakultatívne, a preto do výpočtu celkových nákladov a ani do RPMN nevstupuje. Nepostačoval odkaz na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Za týchto okolností súd pri výpočte RPMN zistil, že v prípade, že by poplatok za poistenie (ktorý bol súčasťou splátky) nebol zahrnutý ako jeden z predpokladov do výpočtu RPMN, výška RPMN by predstavovala 20,84 %: výška splátky bez poplatku za poistenie by totiž predstavovala 120,48 Eur a poplatok za poistenie by bolo potrebné započítať ako dodatočný náklad (keďže žalovaná ho mala reálne zaplatiť), v danom prípade spolu vo výške 390,72 Eur (96 splátok x 4,07 Eur). Žalobca navyše (ako je už vyššie uvedené) súd nepresvedčil o tom, že poisťné bolo dojednané fakultatívne a že vôbec platne. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pokiaľ splátka uvedená v zmluve tento poplatok aj zahŕňala, ale na tento poplatok od počiatku nebol nárok, neboli vstupné údaje pre výpočet RPMN správne. Výpočet RPMN je nesprávny aj z toho dôvodu, že predchodca žalobcu do konečného výpočtu, ako v priebehu sporu žalobca tvrdil, nezapočítal všetky náklady spotrebiteľa, konkrétne v danom prípade v podobe poplatku za poistenie (fakticky poisťného). Takýto výpočet RPMN potom posúdil ako nesúladný so Smernicou 2008/48/ES z 23.04.2008, v ktorej sa výslovne uvádza, že celkové náklady spotrebiteľa zahŕňajú i náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou v úvere, a teda aj poisťné. V tejto súvislosti súd konštatoval, že poplatok za poistenie sa do RPMN nezahŕňa vtedy, ak zo zmluvy výslovne vyplýva, že poistenie nie je podmienkou poskytnutia úveru. Ak je v zmluve uvedené, že poistenie je podmienkou poskytnutia úveru alebo v zmluve nie je uvedené nič (v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa), čo je i daný prípad, do RPMN sa zahrnúť musí. Vychádzajúc z uvedeného potom dospel k záveru, že výška splátky bola v zmluve uvedená nesprávne a v nadväznosti na to aj údaj týkajúci sa veličiny RPMN, pretože vstupné predpoklady pre výpočet RPMN boli nesprávne. Pre nesprávnosť vyššie uvedených náležitostí súd prvej inštancie ustálil, že úver je v danom prípade bezúročný a bez poplatkov, preto má žalobca nárok len na zaplatenie rozdielu medzi plnením zo strany pôvodného veriteľa a plneniami žalovanej. Po započítaní úhrad žalovanej spolu vo výške 3.245,88 Eur do istiny úveru 6.000,- Eur uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.754,12 Eur. V tejto časti súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu ako dôvodnú, preukázanú a žalobcovi priznal i nárok na úrok z omeškania z dlžnej sumy v zákonnej výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky (výrok I. rozsudku). Vo zvyšnej časti, ktorá predstavuje úroky, tak zmluvné, ako i sankčné, ako i poplatky, na ktoré žalobca nemá nárok, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol (výrok II. rozsudku) s tým, že považujúc úver za bezúročný a bez poplatkov sa touto časťou žalobou uplatneného nároku (úrokmi a poplatkami) bližšie nezaoberal a listinné dôkazy k nim produkované z dôvodu hospodárnosti, efektívnosti a účelnosti nehodnotil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keď vzhľadom na pomer úspechu žalobcu a žalovanej v spore čistý úspech žalobcu ustálil na 7,66 % (výrok III. rozsudku).

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to proti výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, ako aj súvisiacemu výroku III. o trovách konania, z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zastáva názor, že v súdenom prípade bolo poistenie dojednané platne, nakoľko žalovaná mala možnosť rozhodnutia poistenie uzatvoriť, alebo neuzatvoriť. Uvedené vyplýva z čl. I. bodu 1. Zmluvy kde je jasne a zrozumiteľne uvedené: „Bankou požadované ručenie alebo poistenie: nevyžaduje sa“. V tejto

súvislosti žalobca poukázal aj na dokument „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, kde je taktiež jasne a zrozumiteľne v bode č. 3 uvedené: „Na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa musí uzavrieť- poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru: Nie.“ V zmysle uvedeného tak mohla žalovaná dostať úver za rovnakých podmienok, aj keby poistenie neuzatvorila. V zmysle uvedeného má žalobca za to, že v súdenom prípade šlo o fakultatívne poistenie. Žalobca zastáva názor, že v danom prípade to bola sama žalovaná, ktorá si zvolila poistenie úveru. Žalobca taktiež nesúhlasí s názorom súdu, ktorý uviedol, že žalovaná v čase uzatvorenia Zmluvy nemala vedomosť, na aký účel bolo poistenie uzatvorené a komu má žalovaná poplatok za poistenie uhrádzať. Tieto tvrdenia súdu nie sú pravdivé, nakoľko v Zmluve v čl. I. bode 1 je uvedené: „Poplatok za Poistenie k úveru: 4,07 Eur mesačne, splatný v termíne a periodicite splátky úveru.“ V zmysle uvedeného je zrejmé, že žalovaná vedela koľko, kedy a komu má plniť poplatok za poistenie k úveru. Žalobca má za to, že tieto skutkové tvrdenia (ohľadom uzatvorenia poistnej zmluvy) neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná uzatvorila poistnú zmluvu ohľadom poistenia úveru.

4. Žalobca sa tiež nestotožnil s názorom súdu v zmysle ktorého predmetná Zmluva neobsahuje správne náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ako „ZoSÚ“). Celkovú čiastku spojenú so spotrebiteľským úverom predstavuje suma vo výške 11 564,02 Eur, ktorá pozostáva z celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. g) ZoSÚ, a to konkrétne zo všetkých predpísaných úrokov a poplatkov. V zmysle bodu 5.17. POP: „Posledná splátka je vo výške zostatku Pohľadávky Banky.“, vzhľadom k uvedenému predstavovala výška poslednej splátky sumu 118,42 Eur. Pri výpočte celkovej čiastky žalovaného spojenej so spotrebiteľským úverom s ohľadom na vyššie uvedené žalobca (jeho právny predchodca) potom postupoval nasledovne: $95 \text{ (počet splátok)} \times 120,48 \text{ Eur (mesačná splátka)} = 11\,445,60 \text{ Eur} + 118,42 \text{ Eur (výška poslednej splátky)} = 11\,564,02 \text{ Eur}$. RPMN v zmysle Zmluvy predstavovala 19,85 %. Žalobca v súlade s vyššie uvedeným považuje výpočet v časti celkovej čiastky, ako aj v časti RPMN za správny a zákonný - t. j. vykonaný na základe príslušných zákonných ustanovení, na základe čoho nemožno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z neprávneho právneho posúdenia veci. Odhliadnuc od uvedeného žalobca poukázal aj na to, že aj v prípade, ak by posledná splátka úveru nemala byť tvorená zostatkom pohľadávky, ale mala byť vo výške 120,48 Eur (čo však žalobca, ako vyplýva z vyššie uvedeného, nepripúšťa), potom je zrejmé, že rozdiel medzi celkovou čiastkou spojenou s úverom uvedenou v zmluve je 2,06 Eur, t. j. suma, ktorá je s ohľadom na predmet plnenia podľa Zmluvy podľa názoru žalobcu zanedbateľná a ktorá v žiadnom prípade nemohla spôsobiť, že by žalovaná, ako spotrebiteľ nebola schopná rozpoznať rozsah svojho záväzku voči postupcovi. Aplikácia sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa potom za uvedeného skutkového stavu javí vo vzťahu k veriteľovi ako neprimerane prísna. Cieľom ustanovenia § 9 ZoSÚ je poskytnutie dostatočného množstva informácií spotrebiteľovi v rámci uzatváraných zmluvných vzťahov s dodávateľom týkajúcich sa podmienok úveru, nákladov a záväzkov, ktoré z neho vyplývajú. Prihliadnuc k obsahu Zmluvy žalobca zastáva názor, že uvedená Zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ. Spotrebiteľ (žalovaná) bol v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo Zmluvy. Žalobca podporne poukázal aj na to, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C-42/15 judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t. j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Co/232/2019 z 13.02.2020 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/16/2021 z 21.04.2021. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. rozsudok v jeho napadnutej časti zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec jemu predloženú v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci v napadnutej časti, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalobca, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie relevantných skutkových a právnych otázok, na ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď odvolateľ neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu bol s ohľadom na rozsah podaného odvolania výrok II. a III. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalobca napadol rozsudok odvolaním z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, s tým že nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom nesprávne v zmluve uvedených celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom v dôsledku nezahrnutia poistného do celkových nákladov a v tej súvislosti i nesprávne uvedenej celkovej čiastky, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť a nesprávne uvedenej RPMN, a teda nesúhlasil so záverom súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

10. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom spore vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, zohľadniac pri tom i spotrebiteľský charakter sporu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá postupu vyplývajúcejmu z § 191 CSP, t.j. súd zobral do úvahy len tie skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Keďže v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu.

Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP <V.>, odvolací súd má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu.

11. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia § 2, § 9 a § 11 ZoSÚ v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, t.j. v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a použité ustanovenia i správne interpretoval, jeho právna argumentácia je presvedčivá a súladná so súdnou praxou. Argumenty uvedené žalobcom v odvolaní sú v skutočnosti len zopakovaním jeho argumentov uplatnených v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd dostatočne a správne v rozsudku vysporiadal. Len pre úplnosť odvolací súd v konkrétnostiach k odvolacím námietkam žalobcu uvádza:

12. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu (banka) vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaná ako spotrebiteľka osobitne nevyjedнала a nemala ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

13. Keďže právny predchodca žalobcu (banka) a žalovaná dňa 30.08.2016 uzatvorili štandardnú formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tento právny predpis v ust. § 9 upravoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S neuvedením niektorých spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že uzatvorená zmluva neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, v dôsledku čoho vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

15. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

16. Za daného stavu súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti videl v nesprávnosti údajov o RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť,

nakoľko z obsahu predmetnej zmluvy je zrejmé, že žalobca, resp. jeho právny predchodca do výpočtu RPMN a ani do celkovej čiastky spojenej s úverom nezarátal poplatok za poistenie k úveru, ktorý žalovaná mala povinnosť mesačne uhrádzať spolu s bežnou splátkou Úveru, ako doplnkovú službu. Súd prvej inštancie sa v tomto kontexte dôvodne zaoberal otázkou či žalovaná, aby získala spotrebiteľský úver, musela uzavrieť i zmluvu o poistení úveru. Na základe textu, resp. obsahu zmluvy o splátkovom úvere, ako i na základe žalobcom označenej Prílohy zmluvy „Súhlas s poistením k úveru“ vyhodnotil otázku fakultatívnosti poistenia úveru, to znamená otázku reálnej/skutočnej možnosti žalovanej prejavíť svoju vlastnú vôľu a záujem o poistenie schopnosti splácať úver a dospel k správne mu záveru, že žalovaná v skutočnosti možnosť voľby nemala, keďže poplatok za poistenie k úveru vo výške 4,07 Eur mesačne bol zahrnutý a uvedený priamo v tzv. základných podmienkach poskytnutia úveru v článku I. ods. 1 zmluvy, ďalej priamo v článku II. ods. 15 zmluvy bol zakomponovaný súhlas dlžníka (žalovanej) s poistením k úveru, a to za podmienok bližšie uvedených v prílohe zmluvy. Príloha č. 1 „Súhlas s poistením úveru“ bola v čl. III. ods. 1 zmluvy označená za prílohu zmluvy. Zmluva o splátkovom úvere, vyhotovená veriteľom v takto koncipovanom predpripravenom znení, tak nedávala dlžníkovi žiadnu možnosť vybrať si, či poistenie chce alebo nie, nakoľko z jej znenia explicitne vyplýva prezumpcia uzavretia poistenia. Uvedené potom možno (nepriamo) vyvodíť aj zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, z ktorých na jednej strane síce vyplýva, že podmienkou poskytnutia predmetného spotrebiteľského úveru nie je uzatvorenie poistenia, avšak na strane druhej sa v nich už predpokladá ako „Akékoľvek iné náklady vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ suma 4,07 Eur mesačne, ktorá je zhodná s poistným dojednaným v úverovej zmluve. Je možné si len ťažko predstaviť znenie zmluvy (ktorá situácia vzhľadom na takto vopred pripravenú formulárovú zmluvu môže nastať), v ktorej spotrebiteľ primárne nesúhlasí s uzavretím poistenia a na druhej strane (priamo v zmluve) udeľuje súhlas s poistením. Navyše odvolací súd má za to, že pokiaľ poistenie nie je podmienkou poskytnutia úveru, zmluva musí byť v časti dojednaní poistného transparentná a určitá, a to tak, aby bolo nad rámec akýchkoľvek pochybností zrejmé, že spotrebiteľ sa dobrovoľne rozhodol pre poistenie na základe všetkých potrebných informácií, ktoré mu majú byť primerane vysvetlené. V texte prílohy Zmluvy „Súhlas s Poistením Úveru“ je síce v bode 1. uvedené, že I. O. má záujem zabezpečiť plnením z tohto Poistenia Pohľadávku Banky, ale v tomto formulári nie je uvedený žiaden dátum, kedy malo k udeleniu súhlasu s poistením úveru dôjsť, a taktiež nemožno nechať bez povšimnutia, že predmetný formulár, ako správne podotkol aj súd prvej inštancie, nie je opatrený podpisom žiadnej zo zmluvných strán. Za týchto okolností je potrebné mať za to, že žalovaná, aby získala spotrebiteľský úver za ponúknutých podmienok, musela uzavrieť (vopred naformulovanú) zmluvu, obsahujúcu aj dohodu o poistení k úveru za mesačné poistné 4,07 Eur. Žalobca, resp. jeho právny predchodca žalovanej žiadnu inú možnosť neponúkol. V tomto kontexte treba mať na zreteli, že ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve sa nepovažuje za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Za uvedenej situácie tak odvolací súd nemôže dospieť k inému záveru než je ten, že poistenie k úveru si žalovaná s právnym predchodcom žalobcu individuálne nedojednala, a preto to nie je možné ho posúdiť ani ako dobrovoľnú doplnkovú službu.

17. Je potom zrejmé, že so zohľadnením poistného (poplatku za poistenie v sume 4,07 Eur mesačne) by bola celková suma, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť vyššia, a preto vyššia by bola aj RPMN. Nakoľko právny predchodca žalobcu náklad - poistné do celkových nákladov spotrebiteľa nezahrnul, nesprávne určil aj celkovú čiastku, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť (§ 2 písm. h/ ZoSÚ) a aj RPMN zmluvy (§ 2 písm. i/ ZoSÚ). Z dôvodu nesprávne uvedenej celkovej sumy, ktorú je žalovaný ako spotrebiteľ povinný zaplatiť a nesprávnej hodnoty RPMN v spotrebiteľskej zmluve je potrebné úver aj podľa odvolacieho súdu považovať za bezúročný a bez poplatkov. Odvolacie námietky založené na tvrdení žalobcu o fakultatívnosti poistenia nebolo možné považovať za dôvodné a preukázané, pričom súd prvej inštancie sa s nimi správne a dostatočne v napadnutom rozsudku vysporiadal.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodovaciu prax iných odvolacích súdov v obdobných veciach (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 5Co/6/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/88/2021 z 31.03.2022 či rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5CoCsp/3/2022 zo dňa 18.10.2022).

19. Na uvedených záveroch nemôže nič zmeniť ani odvolacia argumentácia žalobcu ohľadne výšky poslednej splátky, ktorá bola v zmysle obchodných podmienok v nižšej výške než bola výška splátok stanovená v zmluve. Uvedené nemá s prejednávanou vecou a jej právnym posúdením žiadny súvis, pretože dôvodom, pre ktorý bola žaloba v časti zamietnutá (pre ktorý bol úver posúdený ako bezúročný a

bez poplatkov) bolo nezahrnutie poistného do výpočtu RPMN a celkovej čiastky úveru, a nie rozdiel výšky poslednej splátky oproti splátkam uvedeným v zmluve. Preto odvolací súd nepovažoval za potrebné osobitne sa s týmito odvolacími námietkami zaoberať, keďže nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. Keďže súd prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dôvodne hodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov, následne správne uzavrel, že žalovaná bola povinná vrátiť veriteľovi len sumu poskytnutého úveru 6.000,00 Eur a keďže nebolo sporné, že žalovaná zaplatila na úver len 3.245,88 Eur, zaviazal ju na úhradu zostávajúcej nesplatennej časti 2.754,12 Eur spolu s príslušným úrokom z omeškania a vo zvyšku žalovaného nároku dôvodne a správne žalobu zamietol.

21. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, čo do výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP <V.> v spojení s § 255 ods. 1 CSP <V.> tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí ako úspešnej strane sporu žalovanej, ktorej však v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli (žalovaná nevykonala žiadny procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila ani nevyčísliła a z obsahu spisu jej ani žiadne trovy vzniknuté v odvolacom konaní nevyplývajú). Odvolací súd vychádzajúc z čl. 4 ods. 2 a čl. 17 Základných princípov CSP potom žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)